

HAZ A HEGYEN.

Vékony faház, rossz deszkaoldalán
áttör derékszögben a kályhacső,
lejjebb zúg a platán,
itt fenn a bab s a hús rotyogva fő.

E hegyen ember nem nagyon lakik,
arrébb néhány régtől szegény család.
nem lát az ablakig
senki, csak bokrok és a törpe lák.

Én sem látok csak hegy mögött hegyet,
rőzsaszedő asszonyt, reggeleken,
s e különös kegyet
nem cserélem fel, bármi is legyen.

Füvön eszem és rigót hallgatok,
kuvikot délben, este tücsköket,
így telnek a napok,
peregnek, mint a kristályos kövek.

S már este én is elcsodálkozom:
honnan jöttem a hegytetőre? Lány
fátyol a városon:
a hajcsomó alatt a zöld gyepágy.

Városból jöttem, hol kétszáz lakó
él három sivar, szűk emeleten,
s mint kongó pléh: a szó...
Ceruzafényű ház, rejts a hegyen!

ÖRVÖS LAJOS